

Ορθόδοξη Πορεία: Γνωρίστε τον Σύλλογο Ορθοδόξων Τυφλών Ελλάδος

/ [Συνεντεύξεις](#)

Κυριακή του Τυφλού σήμερα και το Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων Ορθοδοξία (www.ore.gr) σας παρουσιάζει τον Σύλλογο Ορθοδόξων Τυφλών Ελλάδος, Ορθόδοξη Πορεία, δια μέσω του προέδρου του, Ιωάννη Παπαχρήστου, θεολόγου, που γεννήθηκε στο Αγρίνιο το 1966 και σπούδασε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο κ. Παπαχρήστου είναι έγγαμος και, όπως λέει ο ίδιος, είχε μέχρι σήμερα την ευλογία να διακονήσει τα αναλόγια των Ιερών Ναών Αποστόλου Φιλίππου Μοναστηρακίου και Κοιμήσεως της Θεοτόκου Χρυσοσπηλαιωτίσσης Αθηνών. Από το 1996 επισήμως συγκαταλέγεται στα ιδρυτικά μέλη της Ορθόδοξης Πορείας, η οποία του ανέθεσε την προεδρία του Δ.Σ. της από το 2008. Εργάστηκε ως τηλεφωνητής στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος.

Συνέντευξη στην Ευγενία Δίτσα

Πότε και πώς ξεκίνησε ο Σύλλογος Ορθοδόξων Τυφλών Ελλάδος, Ορθόδοξη Πορεία;

Η Ορθόδοξη Πορεία, ο σύλλογος των Ορθοδόξων τυφλών της Ελλάδος, αναγνωρίστηκε από το Πρωτοδικείο Αθηνών στις 26 Μαρτίου του 1996. Σκοπός του συλλόγου μας είναι, όπως αναγράφεται στο ισχύον καταστατικό, η διάδοση των αρχών της Πίστεως της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας μεταξύ των ανθρώπων με προβλήματα οράσεως και της κοινωνίας μας εν γένει. Ήταν μια προσπάθεια λίγων τυφλών-φίλων να αντικρούσουμε την ολοένα και αυξανόμενη διείσδυση των αιρετικών (Πεντηκοστιανών, Χιλιαστών και άλλων) στον ευαίσθητο

Φωτογραφίες από τα εγκαίνια των νέων γραφείων του συλλόγου το 2015

Πόσα μέλη έχει και ποιες είναι οι δραστηριότητές της; Υπάρχει ανταπόκριση;

Σήμερα ο σύλλογος αριθμεί 24 τακτικά και 40 αρωγά μέλη. Αν λάβουμε υπόψη μας ότι το κατεξοχήν θρησκευτικό αντικείμενο δεν ενδιαφέρει πολλούς στις μέρες μας, θα μπορούσα να πω πως η ανταπόκριση της κοινωνίας μας είναι ικανοποιητική. Οι δε δραστηριότητες μας είναι οι εξής:

Ο Σύλλογος

- 1) οργανώνει **ειδικές συγκεντρώσεις και ομιλίες** με σκοπό την οικοδομή και στήριξη των μελών
- 2) **ηχογραφεί και εκτυπώνει σε cds και σε γραφή BRAILLE βιβλία ορθοδόξου πνευματικότητας και άλλα βιβλία** σύμφωνα με τους σκοπούς του Σωματείου
- 3) δημιουργεί και διατηρεί **δανειστική βιβλιοθήκη** και ταινιοθήκη ομιλούντων βιβλίων
- 4) κυκλοφορεί **ηχητικό διμηνιαίο περιοδικό για τυφλούς, ηλεκτρονικό και άλλα περιοδικά και έντυπα**
- 5) οργανώνει **προσκυνηματικές εκδρομές και άλλες λατρευτικές, εθνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις**
- 6) συνεργάζεται με άλλα Σωματεία που έχουν συγγενείς σκοπούς με τους σκοπούς του Σωματείου
- 7) **προωθεί και υποστηρίζει την παραδοσιακή και εκκλησιαστική μουσική**
- 8) στηρίζει οικονομικά, ηθικά και ψυχικά τα μέλη και εν γένει τους συνανθρώπους μας που έχουν ανάγκη, στο μέτρο των δυνάμεων του
- 9) διοργανώνει **αιμοδοσίες**.

Ποια είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι με προβλήματα όρασης σε μια μεγαλούπολη όπως η Αθήνα;

Συνοπτικά θα μπορούσα να αναφέρω τα εξής: Δυσκολία (άλλοτε μικρή και άλλοτε όχι) στην καθημερινή μετακίνηση (κλειστά πεζοδρόμια και διαβάσεις), περιορισμένη προσβασιμότητα στα δημόσια κτήρια, στους δρόμους και στα δημόσια μέσα μεταφοράς. Ακόμα, τον ρατσισμό (άλλοτε αδιόρατο και άλλοτε

απροκάλυπτο) της κοινωνίας μας κατά των αναπήρων γενικότερα και το γεγονός ότι έχουμε μειωμένη δυνατότητα συμμετοχής στις περισσότερες δημόσιες εκπαιδευτικές βαθμίδες (έλλειψη βιβλίων σε Braille γραφή και αρκετώτατων προσπελάσιμων βοηθημάτων).

Τι θα ζητούσατε από την Πολιτεία;

Όπως προκύπτει και από τα προγραφέντα, αύξηση της προσβασιμότητάς μας στην εκπαίδευση (βιβλία και σχολικά βοηθήματα κατάλληλα για τους τυφλούς), βελτίωση και ως εκ τούτου αύξηση της προσβασιμότητάς μας στις δημόσιες συγκοινωνίες και στους δρόμους, μετεξέλιξη των Μ.Μ.Ε., ώστε να γίνουν φιλικότερα προς τους τυφλούς (κανάλι περιγραφής εικόνων στην τηλεόραση, ηχητική παρουσίαση των μεταφραζομένων ξενόγλωσσων κειμένων), κρατική επιδότηση (σε κάποιο βαθμό) καθημερινών βοηθημάτων (κομπιούτερ, ομιλουσών συσκευών μετρήσεως σωματικού βάρους, μετρήσεως ζαχάρου στο αίμα κτλ.), επιγραφές Braille σε όσο περισσότερες συσκευασίες προϊόντων, καταπολέμηση ή πάταξη της γραφειοκρατίας που σχετίζεται με τους αναπήρους ...

Τι σας προσφέρει η Εκκλησία;

Και μόνη η ύπαρξη της Εκκλησίας νοηματοδοτεί και πληροί με ελπίδα τη ζωή μας, ώστε να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε και να ξεπεράσουμε (κατά το δυνατόν) τα προβλήματα της τυφλώσεως. Η ανιδιοτελής, επίσης, αγάπη, που ζούμε πολλές φορές στα πλαίσια των ενοριών, μας ξεκουράζει και δροσίζει την ζωή μας! Εξάλλου, υπάρχουν τυφλοί που είχαν την ευλογία να ασκήσουν και το διακόνημα του Ιεροψάλτου ή/και του Μουσικοδιδασκάλου.

Θα θέλατε και κάτι ακόμα από την επίσημη Εκκλησία ως φορέα;

Ναι! Ας προσέξει, επιτέλους, η διοικούσα εκκλησία την αυξανόμενη επιρροή των ποικίλων αιρετικών μεταξύ των αναπήρων, γιατί καθημερινά δυστυχώς χάνονται ψυχές αθάνατες (υπέρ ων Χριστός απέθανεν). Ας παραχωρήσει, επίσης, τα εκκλησιαστικά βιβλία, ώστε να εκτυπωθούν ελεύθερα στην γραφή Braille κι ας πάψει να κρύβεται πίσω από το περίφημο κοπιράιτ! Ας προσεγγίσει περισσότερο και τους τυφλούς, γιατί αρκετοί από αυτούς και μπορούν και θέλουν να συμβάλουν στο καθημερινό αναγεννητικό έργο της! Είναι πολύ λυπηρό να βλέπουμε και στις εκκλησιαστικές εκδηλώσεις να εμφιλοχωρεί ο κοινωνικός ρατσισμός. Ελπίζω μάλιστα, να μας συγχωρούν οι εκκλησιαστικοί ταγοί την (αδικαιολόγητη πολλές φορές) εκ μέρους μας την κακή κριτική, διότι αρκετοί από εμάς δεν θελήσαμε ή δεν μπορέσαμε να ζήσουμε την μητρική εκκλησιαστική φροντίδα...

Ποιοι είναι οι προστάτες Άγιοι του συλλόγου;

Χωρίς την άνωθεν θεία βοήθεια, και τις ευλογίες της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας μας, αυτός εδώ ο σύλλογος δεν θα είχε ούτε νόημα υπάρξεως, ούτε προοπτικές μακροζωίας. Πρώτα, αναζητήσαμε, λοιπόν, τις ευχές των πνευματικών μας πατέρων, τις προσευχές των συγγενών και φίλων μας και θέσαμε το όλο εγχείρημα υπό την θαυμαστή προστασία της **Αγίας οσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευής, και της Αγίας μεγαλομάρτυρος Καικιλίας.** Δεν θα ήμασταν ψεύτες, αν λέγαμε ότι αυτές οι δύο αγίες, μας συμπαρίστανται καθημερινά και μας καθοδηγούν άσφαλτα, όποτε τις ακούμε, στις «τρίβους» της κατά Χριστόν ζωής.

Θα θέλαμε τα σχόλιά σας -ως θεολόγος- για τα μηνύματα που απορρέουν από την περικοπή της Κυριακής του Τυφλού

Ο Κύριός μας, με το θαύμα αυτό έδωσε στον τυφλό διπλή την ίαση: της ψυχής και του σώματος. Γι' αυτό και ο ιαθείς άνθρωπος κατάλαβε σε όλο του το βάθος τη ρήση του Θεού θεραπευτού του: Όταν εν τω κόσμω ω, Φως ειμί του κόσμου. Τούτο το Άκτιστο Φως μπορεί, στα μέτρα των δυνάμεών μας, να αναπλάσει και να διορθώσει την καθημερινότητα, ώστε και εδώ να χαιρόμαστε, μα και να πάμε στον Παράδεισο, να χαιρόμαστε πάντοτε, όπως χαρακτηριστικά έλεγε και ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός. Τούτος ο λόγος μοιάζει αρκετά νεφελώδης, μα όταν τον ζήσουμε, αγαπώντας τους συνανθρώπους και το Θεό μας, θα καταλάβουμε τι ωραίο είναι να μας φωτίζει το Θείο – Ουράνιο Φως του Χριστού!

Πιστεύετε στα θαύματα;

Ασφαλώς ναι! Θαύμα είναι η ιστορικώς αποδεδειγμένη και βιωματικώς αναντίρρητη παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Αφού ο Θεός μας αγάπησε και

κατέβηκε να ζήσει ανάμεσά μας, ως ένας από εμάς, τότε όλα γίνονται. Τι μεγαλύτερο θαύμα από την Θεία Κοινωνία, κατά την οποία η φθαρτή και άρρωστη φύση μας καθίζεται στα Δεξιά του Ουρανίου Πατρός, λαμβάνοντας τιμή μεγαλύτερη κι από αυτήν του προπρωτικού Αδάμ;

Ένα μέλος της Ορθόδοξης Πορείας κι ένας απλός πιστός καταθέτουν, επίσης, τις απόψεις τους

Πέραν του κ. Ιωάννη Παπαχρήστου, μας μίλησε κι ένα περήφανο μέλος της Ορθόδοξης Πορείας, η κυρία Αρχοντούλα Τασσιούλη-Οικονομάκη, συνταξιούχος της Εμπορικής Τραπέζης, τυφλή εκ γενετής. Η κυρία Αρχοντούλα αναφέρθηκε τόσο στα προβλήματα των τυφλών όσο και στην ευλογία που παίρνουν από την συμμετοχή τους στα μυστήρια και την εκκλησιαστική ζωή.

Επίσης, φιλοξενήσαμε τον Γιάννη Πελεκάνο, 42 ετών, επίσης εργαζόμενο τραπέζης, τυφλό από την θερμοκοιτίδα και υποψήφιο διδάκτορα Ιστορίας

του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ερωτηθείσα για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι τυφλοί στην Αθήνα, η κυρία Αρχοντούλα αναφέρθηκε στις δυσκολίες που υπάρχουν στον δρόμο, αλλά και στον ρατσισμό που υπάρχει από ένα κομμάτι της κοινωνίας.

«Τα φανάρια δεν δίνουν φωνητικό/ηχητικό σήμα, με αποτέλεσμα να μην ξέρουμε πότε να περάσουμε απέναντι, και επειδή πολύς κόσμος δεν τηρεί τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας, είναι δύσκολο να εμπιστευτείς ρωτώντας κάποιον... Στα πεζοδρόμια υπάρχει, επίσης, πρόβλημα: λακούβες, παρκαρισμένα μηχανάκια, δέντρα, ακαθαρσίες ζώων, σπασμένα πλακάκια... Δεν μπορεί να περπατήσει κανείς εκεί, κι αν βγούμε στον δρόμο, οι οδηγοί μας φωνάζουν. Ωστόσο, δεν υπάρχει η υποδομή για να πάμε στα πεζοδρόμια...Και τελικά αντιμετωπίζουμε πολύ ρατσισμό και από τους οδηγούς, που μπορεί να μας βλέπουν να περπατάμε στον δρόμο... «Άμα είσαι τυφλός κάτσε σπίτι» σου λέει ο άλλος...

Άλλοι μας βλέπουν με λύπη, άλλοι με απόρριψη, Αντιμετωπίζουμε πολλά, αλλά τελικά από τους ανθρώπους δεν έχω παράπονο. Μέσα στους απάνθρωπους υπάρχουν και άνθρωποι... Πάω στο Φανάρι της Θησέως (η κυρία Αρχοντούλα μένει στην Καλλιθέα, όπου βρίσκεται και το KEAT -ο πρώην Οίκος Τυφλών- και ο Φάρος Τυφλών) και λέω: «Κάποιον θα μου στείλει ο Θεός για να περάσω απέναντι...Δεν θα με αφήσει!»! και πράγματι συμβαίνει. Κάποιος βρίσκεται να με περάσει απέναντι. Όχι πάντα, αλλά συχνά. Και πολλοί ξένοι μας περνάνε απέναντι, δεν έχω παράπονο. Τους καταλαβαίνω από την προφορά!

Κάτι ακόμα που θα μας διευκόλυνε σίγουρα, θα ήταν η φωνητική πύλη για τα λεωφορεία στις στάσεις. Στεκόμαστε στις στάσεις, αλλά δεν ξέρουμε ποιο λεωφορείο έρχεται. Και πόσες φορές και πόσους ανθρώπους να ρωτήσουμε; Παλαιότερα, που πήγαινα στη δουλειά μετρούσα τις στάσεις για να κατέβω στην σωστή. Ήξερα απ' έξω όλες τις στάσεις από την Καλλιθέα ως την Ομόνοια. Κι αν έχανα το μέτρημα; Οπωσδήποτε, χρειάζεται η φωνητική πύλη και στις στάσεις και μέσα στα λεωφορεία».

Στο ίδιο ερώτημα και ο Γιάννης συμφώνησε μαζί της. «Η μετακίνηση», είπε, «δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Δεν υπάρχουν πεζοδρόμια, φανάρια που να δίνουν σήμα σε κάποιον που δεν βλέπει... Πώς θα κινηθεί;».

Ακόμα αναφέρθηκε στο ζήτημα της εκπαίδευσης και της γραφειοκρατίας: «Όταν τελείωσα το πανεπιστήμιο , θέλησα να ξεκινήσω μεταπτυχιακό και από το KEAT

αρνήθηκαν να μου γράψουν τις κασέτες (τότε έκαναν ανάγνωση στα συγγράμματα, καταγράφοντας τα σε κασέτες) ή να γράψουν τα βιβλία σε Braille, γιατί έλεγαν ότι για εμάς είναι μόνο μέχρι πτυχίο... Κατά τη γνώμη μου, αυτή η συμπεριφορά ήταν απαράδεκτη, γιατί μπορεί να εμποδίζεις κάποιον που θέλει να κάνει ένα βήμα παραπάνω από το να το κάνει τελικά. Ακόμα, ήταν δύσκολη η μεταγραφή ενός βιβλίου από κανονικό σε Braille. Τότε έπρεπε να τους ενοχλείς συνέχεια και μιλάμε για μετά το 2000...

Στην ερώτηση «τι θα ζητούσατε από την Πολιτεία;», η κυρία Αρχοντούλα απάντησε:

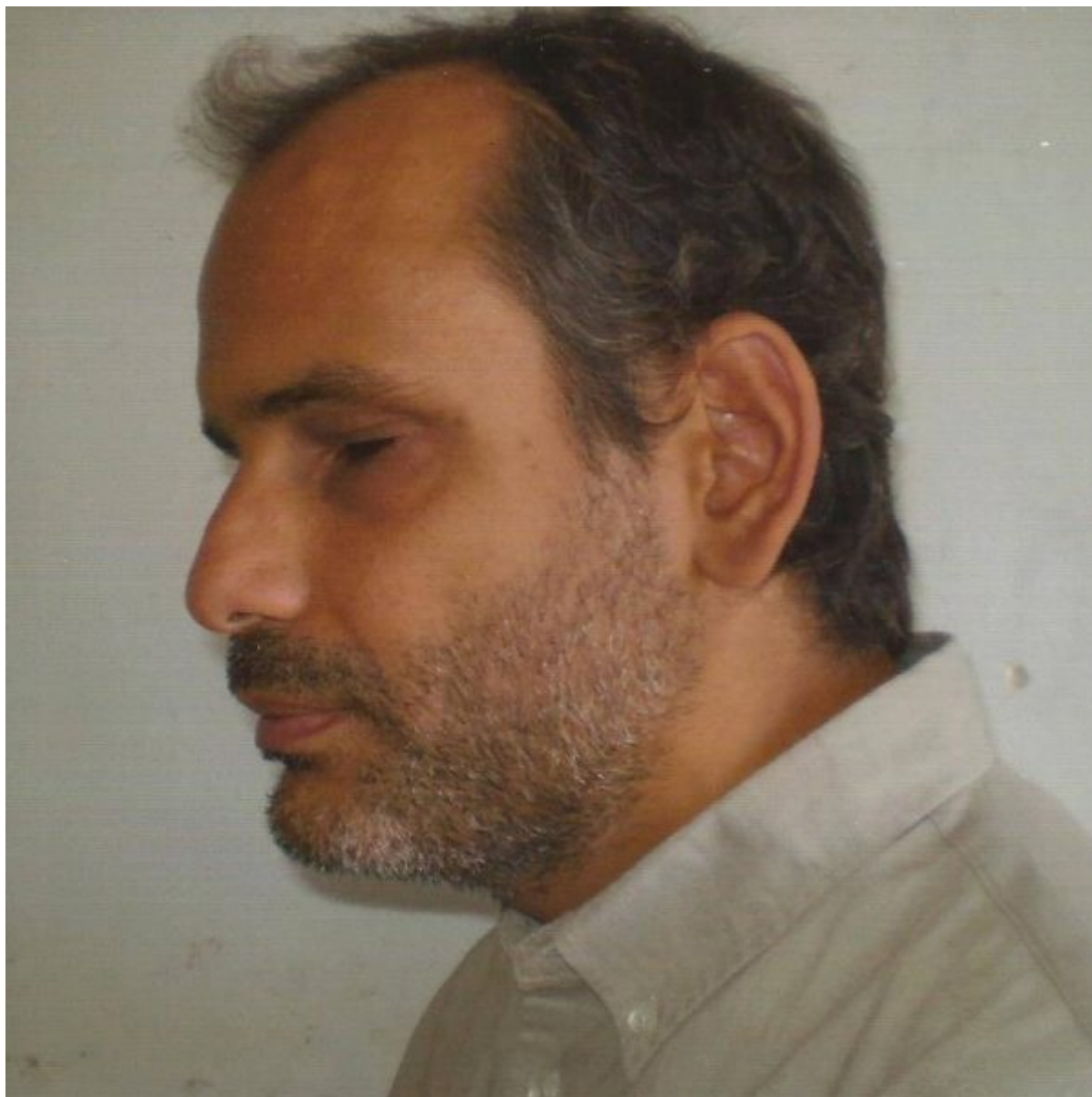
«Μια πιο ανθρώπινη αντιμετώπιση. Να είναι πιο προσπελάσιμοι οι δρόμοι, αλλά και καλύτερη κοινωνική αντιμετώπιση. Σε άλλους ανθρώπους θα δω την απόρριψη, τη λύπη και σε άλλους την αγάπη. Ας μην γελιόμαστε, η αναπηρία μας είναι πρόβλημα, όμως δεν πρέπει να είμαστε το «βαλιτσάκι» των γονιών μας ή κάποιου άλλου. Πρέπει να μάθουμε να κινούμαστε μόνοι μας και να κάνουμε τις δουλειές μας μόνοι μας. Να είμαστε αυτόνομοι... Ξέρετε πόσες φορές έχω κοπεί με το μαχαίρι κόβοντας κάτι; Λέω στον εαυτό μου: «Σκούπισε το αίμα και προχώρα. Αλλιώς δεν κάνεις τίποτα». Κι έτσι με τον άντρα μου (ήταν επίσης τυφλός) μεγαλώσαμε δύο παιδιά. Όταν πρωτοπήρα το μπαστούνι, έκλαψα και μετά είπα: «Διάλεξε και πάρε: Ή θα είσαι το βαλιτσάκι κάποιου άλλου ή θα τα κάνεις μόνη σου». Δεν πρέπει να μας λυπούνται. Αν με λυπηθεί π.χ. η Ευγενία, εγώ θα φταίω... Στη ζωή πρέπει να κουραστείς. Έχουμε μια αναπηρία. Πρέπει να ζήσουμε κι εμείς σαν άνθρωποι όμως, όχι να κλειστούμε στο σπίτι.

Στη φωτογραφία η κυρία Αρχοντούλα με την μικρότερη κόρη της Χριστίνα

Είναι αλήθεια ότι εμείς περνάμε έναν μεγαλύτερο Γολγοθά από εσάς, όμως με τον Θεό δεν τα έχω βάλει ποτέ. Ξέρεις πόσες φορές παλαιότερα απέλυε ο ιερέας κι εγώ δεν έβρισκα την πόρτα για να βγω από την εκκλησία; Πόσες φορές έκλαψα, γιατί δεν βρέθηκε κανείς να μου δώσει αντίδωρο; Με ρώτησε μια φίλη πρόσφατα: Πας στην εκκλησία; Δεν ντρέπεσαι να πας; Και πώς θα ανάψεις κερί;»

Εγώ σκέφτομαι πως αν θέλει ο Θεός, θα βρεθεί κάποιος να με βοηθήσει να ανάψω κερί και βέβαια δεν ντρέπομαι για τον εαυτό μου. Υπάρχουν άνθρωποι που κρατάνε την ελπίδα ότι θα δουν εφ' όρου ζωής και μένουν άπραγοι...».

Ο Γιάννης συμφώνησε μαζί της τόσο στο ζήτημα της κοινωνικής αντιμετώπισης όσο και στο θέμα των δρόμων. Επίσης, ως υποψήφιος διδάκτωρ αναφέρθηκε, βέβαια, και στο θέμα της μεταγραφής περισσότερων βιβλίων στη μέθοδο Braille, ενώ ευσεβής πόθος του είναι η επίλυση των γραφειοκρατικών ζητημάτων και η μη παρακώλυσή τους σε ανάλογες περιπτώσεις. Ακόμα, πιστεύει ότι πρέπει να πιστεύει κανείς και στις δυνατότητες των ανθρώπων με αναπηρία, όταν οι ίδιοι επιθυμούν να πάνε ένα βήμα πιο πέρα...

Στην ερώτηση «Τι σας προσφέρει η εκκλησία;» απάντησαν:

Αρχοντούλα Τασιούλη-Οικονομάκη: Στην εκκλησία βρήκα τον εαυτό μου. Είναι η ψυχολόγος μου. Βρήκα μια ευλάβεια, μια αγάπη. Αν δεν πάω μια Κυριακή στην εκκλησία, είναι σαν να μην ζω. Έχω ελπίδα για την άλλη ζωή κι ελπίζω να δω εκεί αυτά που δεν έχω δει εδώ.

Μου δίνει ηρεμία, χαρά, αγάπη κι ελπίδα, να κερδίσω την άλλη ζωή, αυτή που εδώ την έχω χάσει, γιατί δεν αρνήθηκα ποτέ ότι ζούμε δύσκολα... Εδώ και την απόρριψη βίωσα και τη λύπη και την αγάπη και πέρασα καλά και με βλέποντες και με μη βλέποντες. Ακόμα, μου αρέσει πολύ να μου διαβάζουν πνευματικά βιβλία και ύμνους: τα πάντα. Έχω μια φίλη που μου διαβάζει πολύ, ενώ πολύ καλό βήμα είναι και η Ορθόδοξη Πορεία με τα ηχητικά πνευματικά βιβλία. Με την «Ορθόδοξη Πορεία» προ κορωνοϊού περνούσαμε πολύ ωραία. Κάθε μήνα πηγαίναμε εκδρομές σε ιερά προσκυνήματα. Η εκκλησία μας προσφέρει πολλά. Αυτή είναι η ζωή μας και δεν μπορεί κανείς άνθρωπος να ζήσει χωρίς αυτήν.

Γιάννης Πελεκάνος: Ανάλογα με την περίπτωση: Στην εξομολόγηση αισθάνομαι ότι έχω καθαρίσει, ενώ την ώρα της Θείας Λειτουργίας -ανάλογα με το κλίμα που υπάρχει- νιώθω μια ηρεμία, μια σιγουριά. Πολλές φορές που νιώθω αγωνία για κάτι, μου φεύγει το άγχος. Και πολλές φορές την ώρα της Θείας Λειτουργίας έχω αισθανθεί ότι κάτι καλό θα συμβεί και πολλές φορές έχει επαληθευτεί. Όχι πάντα γρήγορα, κάποτε όμως.

Ο προηγούμενος πνευματικός μου (δεν εξομολογεί πια λόγω γήρατος) μας ώθησε πιο κοντά στην εκκλησία και μας έλεγε πράγματα που τότε δεν καταλαβαίναμε και τώρα έχουν επαληθευθεί. Αυτό είναι κάτι σημαντικό πιστεύω.

Πιστεύεις στο θαύμα;

Αρχοντούλα Τασιούλη-Οικονομάκη: «Πιστεύω, αλλά για να κάνει κάποιο θαύμα ο Θεός πρέπει να πιστεύεις πολύ. Αν με ρωτούσε σήμερα, θέλεις την αιώνια ζωή ή να δεις αυτό τον κόσμο; θα απαντούσα ότι δεν θέλω να δω. Θέλω την αιώνια ζωή. Πιστεύω στα θαύματα, αλλά είμαστε κοσμικοί και αμαρτωλοί...Κι ο Θεός δεν μας τα κάνει. Να ήμασταν άξιοι να μας τα κάνει...

Δεν μπορεί να πιστεύεις στον Θεό και να μην πιστεύεις στα θαύματα και στην Ανάσταση του Κυρίου».

Γιάννης Πελεκάνος: «Φυσικά και πιστεύω στα θαύματα. Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι και σήμερα γίνονται. Ξέρω και περίπτωση, μάλιστα, που έχει γίνει θαύμα: οι γιατροί έλεγαν στη μάνα ότι ο γιος της σε μισή ώρα τελειώνει κι εκείνος απροσδόκητα άρχισε να ανακάμπτει και τελικά έγινε πλήρως καλά. Είχαν μεσολαβήσει πολλές προσευχές σε μοναστήρια. Οι γιατροί δεν πίστευαν στα μάτια τους...».

Ο Γιάννης γνώρισε τον Άγιο Παΐσιο σε ηλικία 14 ετών. Για την εμπειρία του αυτήν αναφέρει: «Μπήκαμε στο κελλί του και προσευχηθήκαμε μαζί. Ο γέροντας προσευχόταν και σταύρωσε πολλές φορές τα μάτια μου. Με ρώτησε αν ήθελα κάτι για μένα και του είπα πως δεν ήθελα τίποτα. Όταν άκουσα το ερώτημά του,

κατάλαβα πως ό,τι και να του ζητούσα θα μπορούσε να το κάνει... Θυμάμαι πολύ καλά ότi τότε σκέφτηκα πως, αν είχαμε πάει 3 μήνες νωρίτερα, ήξερα τι να ζητήσω. Θα ζητούσα να γινόταν η γιαγιά μου καλά... Ωστόσο, όταν πήγαμε, η γιαγιά είχε ήδη «φύγει». Η γιαγιά είχε πάθει ζημιά στο ισχιακό νεύρο και ήταν για 5 χρόνια στο κρεβάτι με φρικτούς πόνους, μετά από επέμβαση που της έκαναν λόγω πτώσης, που της έσπασε οστό. Ο συνδυασμός των φαρμάκων που έπαιρνε για 5 χρόνια της προκάλεσε ανακοπή. Ξέρω ότi αν ζητούσα να γίνει η γιαγιά μου καλά, εκείνος θα μπορούσε να το κάνει...».

Ο Γιάννης κατάλαβε ότi ο Άγιος Παΐσιος θα μπορούσε να τον κάνει να δει, αν το ζητούσε, κι όμως δεν το ζήτησε. Αυτό έκανε τον Άγιο να θαυμάσει και να πει κάτι πολύ σπουδαίο στον πατέρα του, που ήταν, επίσης εκεί. Ο Γιάννης από ταπείνωση μας ζήτησε να μην γράψουμε τι είπε για κείνον ο Άγιος Παΐσιος. Ωστόσο, η μαρτυρία του πατέρα του υπάρχει ήδη στο βιβλίο «Μαρτυρίες προσκυνητών - Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης 1924-1994» του Νικόλαου Ζουρνατζόγλου.